

(in English Below)

Khai mạc: ngày 11 tháng 12, từ 6 đến 9 giờ tối với sự hợp tác của «My House».

Ngày 12 và 13 tháng 12: mở cửa từ 11 giờ sáng đến 6 giờ chiều.

Từ ngày 14 đến ngày 25 tháng 12: chỉ tiếp khách theo hẹn.

Những yếu tố làm nên triển lãm này là gì? Vấn đề mấu chốt của chúng ra sao? Theo tôi biết thì bức tranh là một hình thức, các thành phần vật chất của nó, các cách thức làm sao để người ta thực hiện một bức tranh, những kỹ xảo, chính là những gì bức tranh mang theo. Trên thực tế, những quyết định này hết sức quan trọng. Chúng tiết lộ suy nghĩ của nghệ sĩ, cách thức họ tiến hành nhằm đưa ra những câu hỏi về bức tranh, về lịch sử, quan điểm chính trị của nó, thậm chí cả hành vi của các họa sĩ khi họ tìm cách vận dụng kỹ năng vẽ của mình.

Đã có lúc tôi bắt đầu nhìn vào bức tranh và tự hỏi về nó như một món đồ mà thôi. Chẳng bao lâu, hay nói đúng hơn là rất cuộc, tôi bắt đầu nghĩ đến việc xác định bức tranh là những thứ được quét sơn, hay chính xác hơn, những vật mà tôi thích cái cách chúng được quét sơn ra sao, như một số con thuyền, những vòi chữa cháy hoặc các cánh cửa, những thứ có thể tình cờ bắt gặp đâu đó ở New York City, nơi tôi đã sống. Cuối cùng, khái niệm thế nào là tranh của tôi đã chuyển sang việc nghĩ đến những cái có màu sắc chứ không phải được sơn màu- những vật bằng vải có khung/giá đỡ như: cờ, ô, điều, biểu ngữ - nhưng ý niệm chủ yếu nhất vẫn còn lại trong tôi, đó là: có trách nhiệm giải quyết các giới hạn của bức tranh với tính chất là một hình thức. Đây chính là chỗ mà tôi có thể tìm thấy tự do đầy sức tưởng tượng.

Khoảng năm năm trước, tôi đã tham gia một triển lãm nghệ thuật ở Brussels, trong đó có tác phẩm của một nghệ sĩ mà tôi vô cùng ngưỡng mộ, Claude Viallat. Lâu nay, tác phẩm của ông đã sử dụng các vật hỗ trợ hội họa (được tìm thấy có sẵn) và dường như ông tán thưởng một thứ nghệ thuật không biên giới và có tính chất ngẫu nhiên phù du. Tác phẩm của ông có năng lực tự tồn tại trong lĩnh vực trừu tượng trong khi vẫn phản ánh những thực tế chính trị. Trong cuộc triển lãm đó, tôi đã trưng bày một tác phẩm ghép mảnh từ lá cờ Campuchia lộn ngược, một chữ số lấy ra từ cái biểu ngữ nhật được và mảnh rời của một chiếc ô với phù hiệu của một ngân hàng nào đó. Claude nhìn thấy nó và nói, «Tôi cũng sử dụng ô.» Tôi đã sắp xếp để chúng tôi có một triển lãm hai người ở Ste, Etienne, Pháp, tại đây

chúng tôi cùng có chủ đề về chiếc ô. Trước đó tôi đã trải qua mùa hè ở Ý, hoàn thành phần lớn tác phẩm cho triển lãm trong khoảng một tuần. Sau hầu hết thời gian hè tôi đã thực hiện tác phẩm để rồi cuối cùng vứt bỏ. Tôi quyết định chỉ sử dụng những lá cờ làm vật hỗ trợ và sử dụng một phần của chiếc ô làm hình tượng cùng với một số thứ bổ sung khác, đôi khi là những tấm toan. Tôi thích chúng vì rất dễ dàng mang theo người, tuy vậy tôi cũng làm việc với những lá cờ đủ các loại- tập thể, lịch sử, chức năng- phủ nhận các thuộc tính tuyên ngôn của chúng. Đó chỉ là một sự vận dụng hình thức, sự làm cho bình đẳng hơn. Giống như các bức tranh “Mao” của Warhol, ông xử lý hình ảnh gương mặt phổ biến của nhà độc tài đó với thái độ giống như ông đã xử lý một bức chân dung của Liza Minelli. Về sự giảm bớt quyền hành, hãy nhớ lại họa sĩ phái hậu ấn tượng Camille Pissarro theo chủ nghĩa vô chính phủ với quan điểm: “... triết lý hiện đại của chúng ta hoàn toàn mang tính xã hội, chống độc đoán và phản thần bí.” Còn tôi cũng hy vọng, tác phẩm là hình ảnh thị giác, nghĩa là bạn hãy hưởng thụ chúng, phần nào đó chúng gợi suy tư, chúng sẽ duy trì sự xem xét kỹ lưỡng dài lâu, và vẫn rất hấp dẫn để xem.

Joe Fyfe

Party Decorations

A solo show by **Joe Fyfe**

Opening: December 11th from 6 to 9pm in collaboration with «My House»
On view November 12th and 13th from 11am to 6pm.
+ From November 14th to 25nd (by appointment only).

What are these things that make up this exhibition? What is their point? What I have learned is that the painting is a form, that its physical constituents, and how one goes about making a painting, the techniques, are very much what the painting is about. These decisions, are, in fact, crucial. They reveal the artist's thought, how they go about asking questions of the painting, its history, politics, even the behaviors of painters as they go about utilizing their techniques.

At one time, I had begun to look at the painting and wonder about it as a thing. Soon, or rather eventually, I began thinking of defining what the painting was as things that are painted, or more accurately, things that I liked how they were painted, like certain boats, fire hydrants, or doors that I would come across around New York City, where I lived. Eventually my concept of what the painting is moved toward thinking of colored but not painted things: cloth supports--flags, umbrellas, kites, banners--but my central notion remained: that there is a responsibility to address the limits of the painting as a form. This was where I could find imaginative freedom.

About five years ago I was in a show in Brussels that included the work of an artist I admired greatly, Claude Viallat, whose oeuvre had long utilized found painting supports and seemed to advocate for an art that was borderless and transient. His work was able to maintain itself within the realm of abstraction while mirroring political realities. In that exhibition, I showed a work that was pieced together from an upside-down Cambodian flag, a numeral from a found banner, and part of an umbrella with the insignia of a bank on it. Claude saw it and said, "I use umbrellas, too." I arranged for us to have 2-person show in Ste, Etienne, France, where we shared the theme of the umbrella. I spent the previous summer in Italy, where I made most of the work in the show in about a week after most of the summer I made work that I ultimately rejected. I decided to only use flags as supports, and use a part of an umbrella as a figure, with other additions, sometimes canvas. I liked the portability of them, but also working with flags, of all kinds, corporate, historical, functional, was a negation of their declarative properties. It wasn't just a formal exercise, more of a leveling. Like Warhol's "Mao" paintings, where he treated the widespread visage of that dictator with the same attitude that he treated a portrait of Liza Minelli. It was about lessening authority, think of the anarchist post-Impressionist painter Camille Pissarro, "[...] our modern philosophy is absolutely social, antiauthoritarian and anti-mystical." But the work, I hope, is visual, too, that is, you don't just consume them, they are somewhat contemplative, they will hold up over sustained scrutiny, still interesting to look at.

Joe Fyfe